

Sted. Dersom det skulde være den ærede Rigsdagsmands Mening, at Indenrigsministeren kunde komme frem med en Lov, hvori han tog alle Ansøgerne med, men indstillede Nogle til Optagelse i Loven og Andre ikke, saa maa jeg dertil svare, at Indenrigsministeren jo efter disse Sagers Bestaaffenhed kun kan forelægge en Lov for dem, som efter hans Mening bør have Indfødsret; Andre, som han ikke måatte finde kvalificerede til at optages, kan der ikke være særlig Anledning for ham til at omtale.

Grundtvig: Maa det være mig tilladt at anmærke, at Ministeren meget godt i Motiverne kunde anføre, hvilke andre Ansøgninger han havde modtaget, saa at de ligesuldt kom til Thingets Kundskab.

Lillisch: Jeg troer virkelig ikke, at man i den her omhandlede Retning kan bebreide Ministeren Noget, saaledes som den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amt's 4de Valgkreds (Grundtvig) har gjort; thi, naar Ministeren foreslaaer de Personer til at faa Indfødsret, som han finder dertil at være kvalificerede, saa kan han naturligviis aldeles ikke have nogen Anledning til særskilt at omtale dem, som han ikke finder kvalificerede dertil. Ansøgningerne fra disse er han ikke forpligtet til at forelægge Rigsdagen, de ere indkomne til Ministeren, og ikke til Rigsdagen, og Ministeren er altsaa ene raadig over dem. Ere de Bedkommende ikke fornøiede med den Bestemmelse, som Indenrigsministeren tager, saa mener jeg, det bliver deres Sag at gaae directt til Rigsdagen og formaae et af dens Medlemmer til at fremkomme med de Ansøgninger, som Indenrigsministeren ikke har troet at burde fremlægge.

Krieger: Det forekommer mig for det Første at være saa nogenlunde klart, at det ikke vil være heldigt at gaae ind paa at slutte denne Sag med en Dagsorden med eller uden nogen nærmere Motivering. En saadan Behandling af Sager af den Art er dog visnøt uhensigtsmæssig; der tilkommer ikke den Forudsætning, som kunde udtales her i Thinget, nogen afgjørende Betydning ligeoverfor Domstolene, saa at Thinget vil stille sig paa en noget besynderlig Maade, naar det udtaler en Mening uden at betræde den Vej, som kunde følges, for at give denne Mening Lovskraft. Der vil

altsaa, troer jeg, kun være Spørgsmaal om enten at forfaste eller antage Lovforslaget uden eller med Forandring, og da naturligviis i den Skikkelse, som er antydnet af den ærede Rigsdagsmand for Holbø Amt's 2den Valgkreds (Tscherning). Jeg skal, hvad angaaer Lovforslagets Affattelse, udtale en Mening, som jeg ikke troer vil blive alvorligt bekampet af Nogen her i Thinget, at der nemlig tilkommer Thinget Ret til at fatte en saadan Beslutning, naar man vil have en Mand's Indfødsret anerkjendt, og man ikke vil, at der skal gives ham Indfødsret, fordi man mener, at det er urigtigt at give ham det, han allerede har, idet man dog tillige vil have Spørgsmaalet afgjort af den legislative Magt. Den eneste Maade, hvorpaa man kan opnaae denne Hensigt, er netop ved at vedtage en Lov, affattet i den Form, som foreligger; der er, troer jeg, Ingen, som kan ville mene, at Thinget ikke var berettiget til at tage Initiativet til et saadant Lovforslag. Om man vil gjøre det i det enkelte Tilfælde, er et ganske andet Spørgsmaal, men, at man kan gjøre det, og at det da omtrent er den eneste Form, der kunde vælges, naar man vil opnaae et saadant Resultat af Sagen, tyktes mig aabenbart. Hvad Retsspørgsmaalet angaaer, vil jeg ikke vidtløftigt indlade mig derpaa; thi jeg troer, at det er tvivlsomt. Jeg vil kun fremhæve, at Tvivlsgrundene dog vel tillige maae søges noget længere tilbage, end i Udtrykkene i Tractaten af 14de Januar 1814, hvor Ordene, saaledes som de findes i § 20, ere temmelig uforstaaelige. Jeg troer, at det gaaer med disse Ord, som det gaaer selv med Ord i langt tidligere Tractater, at man kun kan forstaae dem, hvis man antager, at en fremmed Diplomat har affattet dem under Hensyn til den i hans Land gjældende Lovgivning, uden at der fra dansk Side er taget lige Hensyn til vor egen Lovgivning. Det gjælder f. Ex. med Hensyn til den seneste dansk-belgiske Udleverings-tractat, at man vanskelig forstaaer den, naar man ikke tilfældigt kommer efter, at der findes en ældre belgisk Lov, som har havt Indflydelse paa Affattelsen; saaledes troer jeg ogsaa, at man vanskeligen forstaaer Fredstractaten af 1814, dersom man ikke kommer til Kundskab om, at der i Svær